

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

Η ΕΣΤΙΑΣ

Ἡ χήρα Γικρέη και ἡ κόρη της Ὑβόνη ἐδεικνύσαν ἡ μιά ἀπέναντι στην ἄλλη, μέσα στην μικρή ἐπαρχιώτικη τραπέζια τους.

Ἐκ πρώτης ὄψεως θά μπορούσε κανείς νά τις περάση γιά δυό ἀδελφές. Τόσο πολλή φιλάρεσκη νεότης ὑπῆρχε στην μητέρα και τόσο πολύ σκεπτική σοβαρότης στην κόρη.

Παρά την παρατεταμένη και ἐπίμονη σιωπή πού κρατοῦσαν αἱ ἡ μιά αἱ ἄλλη, ἕνας προσεκτικός παρατηρητής θά καταλάβαινε ἀπό την ἀσυνήθιστη λάμψη τῶν ματιῶν τους, ἀπό τό ἐρώθημα πού εἶχαν και ἡ δυό στά πρόσσπιά τους και ἀπό την ἀνήσυχη νευρικότητα τῶν κινήσων τους διό κάποιο μυστικό ἐκρυβε ἡ κίβηε μιά τους, κάποιο μυστικό πού ζήτησος εὐκαιρία γιά νά φανερωθῆ.

Ἡ κόρη εἶχε χωρίς ἄλλο κάποιο μυστικό αἰσθηματικό. Ἀλλά ἡ μητέρα :

•Θά τῆς θά τῶ ὅλα σέ λιγάκι» ἐσκεπτόταν ἡ κόρη.

•Μόλις ἀποφάμε θά τῆς μλήσω» ἀμυμονοῦσε μονολογώντας ἡ μητέρα.

Ἡ Ὑβόνη ἔΓικρέη ἀπό τόν καιρό πού εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας της, ὁ γιάτρος Γικρέη,—ὁ καλύτερος και ὁ πῶ ἀγαπητός γιάτρος τῆς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως—ἀναγκάστηκε νά μῆ ὡς δακτυλογράφος στό γραφεῖο τοῦ δικηγόρου Λαμπρούτυ. Ἐκεῖ μέσα εἶχε γνωρίσει τόν Ἐδμόνδο Σινιάκ, τόν πρώτο βοηθό τοῦ κ.Λαμπρούτυ, ἕνα νεαρό και κοιμῶ δικηγόρο πού ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα τῆς εἶχε κάνει γλυκά μάτια. Και νά πού τό ἀπόγευμα σήμερα τῆς εἶχε γίνει ἐρωτική ἐξομολόγησι. Ἐτσι ἂν ἡ μιά τῆς εἶδε την συγκάθεσι τῆς, ὁ γάμος τους θά μπορούσε νά ὀρισθῆ γιά τό ἐρχόμενο φθινόπωρο...

Ἡ νέα δέν θά μπορούσε νά πῆ ἂν ἀγαποῦσε λίγο ἡ πολύ τόν Ἐδμόνδο Σινιάκ. Δέν εἶχε καν σκεπθῆ τίποτε γιά τό μέλλον. Δέν εἶχε κάνει κανένα ὄνειροπόλημα.

Ὁ θάνατος τοῦ πατέρα της, πού τόν ἀγαποῦσε τόσο τρυφερά, τόσο πολύ, τήν εἶχε ρίξει σέ μίαν ἀφαστη λύπη. Κι ἔπειτα ἡ βιοπάλη τήν εἶχε κουράσει και ἀπογοητεύσει σέ τέτοιο σημεῖο πού δέν τολμοῦσε νά ἐλπίσῃ σ' εὐτυχία. Εἶχε ξεχάσει ἀκόμη και τί εἶνε τό χαμόγελο. Ἐνοιῶσε μιά ἀέροναρη, τρομακτική μοναξιά τριγύρω της. Γι' αὐτό και ἡ ἐξομολόγησι τοῦ νεαροῦ δικηγόρου τῆς εἶχε φέρει μιά παράξενη ταραχή. Καί τώρα ἀκόμη ἐνῶ δεῖκνυσε χωρίς μεγάλη ὄρεξι ἡ ταραχή τῆς ἐξακολουθοῦσε. Καί περιμένα ἀνυπόμονα τήν στιγμή πού θά μπορούσε νά τῆ πῆ ἡ μητέρα της, νά ἐλαφρωθῆ ἀπό τό μεγάλο βάρος, νά τῆς ζητήσῃ μιά συμβουλή, λίγη συνδρομή...

Τέλος τό δεικνὸ ἐτελείωσε και τό τραπέζι σηκώθηκε :

— Ὑβόνη, εἶπε ἡ κυρία Γικρέη, θέλεις νά περάσουμε στό σαλόνι ; Ἐχο διάθεσι ν' ἀκούσω λίγη μουσική ἀπόψε... Ἄν θέλῃς μού παίξεις στό πιάνο ἐκείνη τῆ συνάτα τοῦ Μπετόβεν... ἔξερεις, ἐκείνη πού ἀγαποῦσε ὁ πατέρας σου τόσο πολύ.

Ἡ Ὑβόνη δέν πόρεσε νά κρατήσῃ μιά κραυγή καταπλήξσεως, ὅταν ἀκουσε τήν πρότασι τῆς μητέρας της.

— Ὠ, μαμά ! τῆς εἶπε μέ τόνο μομφῆς, ἔξερεις πολύ καλά ὅτι δέν ἔχο ἀνοίξει τό πιάνο ἀπὸ τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ μπαμπά.

— Ἀκριβῶς ! ἐφώνησε μέ τόνο λίγο ὑπερβολικά ζωηρόν ἡ μητέρα. Τό πένθος μας ἐκράτησε ἀρκετά. Δέν πρέπει νά ὑπερβαίνουμε τά ὄρια... Καί αὐτός ὁ πατέρας σου ἀκόμη πού ἀγαποῦσε τόσο πολύ τήν μουσική θά σέ συνευόλιεσε πρώτος...

Χορῆς νά φέρῃ ἄλλην ἀντίρροσι ἡ νέα ἀκολούθησε τήν μητέρα της στό σαλόνι περὶθῆνα, ἀνοίξε τό πιάνο και ἄρχισε νά ψάχῃ τά μουσικά κομμάτια.

Προτού ἀρχίσῃ νά παίξῃ ἐσήκωσε τά μάτια της στόν τοῖχο, στό μέρος ὅπου μέσα σέ μιά ἐπιχρῶση κορνίζα ἦταν μιά μεγάλη φωτογραφία τοῦ πατέρα της. Ἀλλά τό βράδυ ἐκείνο δέν εἶδε τήν φωτογραφία.

— Ὠ ! ἐφώνησε, πού εἶνε ὁ μπαμπᾶς ;

Ἡ κυρία Γικρέη ἐπεριμένε φαίνεται τήν ἐρώτησι ἐκείνη και εἶχε ἐτοιμάσει τήν ἀπάντησί της. Ἀποκρίθηκε ἀποφασιστικά μέ φωνή φαινομενικῶς ἤρεμη :

— Ἐγὼ τήν ἐβγάλα ἀπό κει. Τήν ἐτοποθετήσα μέσ' στό δωμάτιο σου ὅπου θά μπορῆς νά τήν ἀπολαμπᾶνς μέ δλη σου τήν ἀνεση. Καί θά σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως τόν λόγο γιά τόν ὅποιρ τό ἔκανα αὐτό. Ἄπλοῦστατα. Ξαναπαντρευόμαι. Μάλιστα μέ τόν κύριο Πορμιέ, τόν οικονομικόν ἔφορο. Εἶνε μιά πρώτη τάξεως εὐκαιρία γιά μένα και θά ἤμουν νά πολύ κουτή ἂν τήν ἀφίνα νά χαθῆ... Ὁ κ. Πορμιέ θά εἶθῃ νά γευματίσῃ μαζί μας αὔριο τό μεσημέρι... Εἶνε περιττόν ν' ἀνηκρήσῃ σ' ὄλους τοὺς τοίχους τόν προκάτοχό του. Εἶνε

ζήτημα τάκτ ἐκ μέρους μας αὐτό.

Τά εἶπε ὅλα αὐτά μέ ὕψος ἀπότομο, σχεδὸν ἀγροίκου, γρήγορα γρήγορα, σάν νά βιαζόταν νά τελειώσῃ και νά προλάβῃ κάθε παρατήρησι.

Ἡ Ὑβόνη εἶχε γίνει κατακίτρινη. Τό χτύπημα ἦταν πάρα πολύ δυνατό γι' αὐτήν. Ἦταν τόσο δυνατῆ ἡ κατάπληξι της ὅστε τήν ἐκάρρωσε ἀκίνητη στό καθίσμά της. Τήν εἶχε παραλύσει. Ἡ μητέρα ἐκωφεληθῆκε ἀπό τήν σιωπή ἐκείνη γι' ν' ἐκθῆσι τοὺς λόγους πού τῆς ἐπέβαλαν νά ξαναπαντρευθῆ.

— Ἀντιλαμβάνεσαι, ὑποθέτω, εἶπε, διό δέν μπορούμε νά διατηρήσουμε τό σπίτι μέ τόν δικό σου τόν μισθό, οὔτε μέ τά ἐλάχιστα ἐσοδήματα πού μᾶς ἄφρησε ὁ πατέρας σου. Διότι σήμερα μέ τρέφεις εὐ...εὐ και ἐκείνος... Καί τήν ἡμέρα πού θά σοῦ ἐκάνει νά μού σηκώσῃς μῆτη... Ἀκουσε Ὑβόνη... Μῆ κλονίτσει... Πρέπει νά τά προβλέπουμε ὅλα... Στό κάτω-κάτω εὐ εἶσαι ἡ κληρονόμος ἐδῶ μέσα... Ὁ πατέρας εἶσένα ὄρισε γενική κληρονομία του... Καί καταλαβαίνεις τήν ἐπιθυμία μου νά ἀπαλλαγῶ ἀπό τήν κηδεμονία σου...

Ἡ Ὑβόνη ἔκανε ἕναν μορφασμό πικρίας και μιά περιφρονητική χειρονομία σάν νά ἤθελε νά διωχῆ τήν ποταπότητα ἐκείνη.

— Σῶπα, μαμά ! Σέ παρακάτω. Ξαναπαντρεύσου. Εἶνε δικαιοσύνη σου. Ἀλλά μῆν λές τίποτε ἄλλο...

— Ἐλπίζω, ἐξακολούθησε ἡ κυρία Γικρέη, διό θά περιποιηθῆς τόν κ. Πορμιέ... Μάλιστα θά ἤσουν πολύ ἐυγενική ἂν μᾶς ἐπαίξεις μέ τό γέννη τήν συνάτα σου... αὐτήν...

Ἡ Ὑβόνη, στό ἀκουσμα αὐτό, ἔκλεισε ἀπότομα τό πιάνο και μέ φωνή ἔρηρῃ και σκληρή, πού ποτέ της ἄλλοτε δέν τήν εἶχε φανερώσει, εἶπε :

— Αὐτό μῆν τό περιμένῃς ἀπό μένα ! Ἐγὼ θά κλεισθῶ μέσα στό δωμάτιό μου...

Ἡ κυρία Γικρέη νευριάσθηκε, και εἶπε μέ φωνή σφιχτή :

— Ἄν καταλαβαίνω καλά ἡ δεσποινίς μέ ἀποδοκιμάζει ; ὁ γάμος αὐτός δέν ἀρέσει στήν δεσποινίδα ;

— Ἀσφαλῶς ὄχι ! εἶπε ἡ Ὑβόνη.

Και τά μάτια της ἐκαρφώθηκαν μέ μιά ἐκτροσι ἐχθρική ἐπάνω στην μητέρα της. Τήν ἐκτύπησε γιά μιά στιγμή και ἔπειτα ἐπρόθεσε :

— Ὅταν μιά γυναίκα εἶνε τήν τιμῆ νά λέγεται κυρία Πέτρου Γικρέη, ὅταν εἶχε τήν εὐτυχία νά ἔχη ἕναν τέτοιον ἄνδρα...

— Ἐναν τέτοιον ἄνδρα ; ἐφώνησε ἡ χήρα ἐσοπώντας. Κακόμοιρο, ἀθῶο, παιδί ! Τό πιστεύεις σὺ αὐτό ; Ἐναν τέτοιον ἄνδρα ! Δέν ἔξερεις τίποτε και ὅμως ἐπιτρέπεις στόν ἑαυτό σου νά ἔχη γνώμη. Αἱ, λοιπόν, ἀφοῦ τό θέλεις ὁ πατέρας σου, ὁ κύριος Πέτρος Γικρέη ἦταν ἕνας ἐγαιοστῆς, μάλιστα, ἕνας ἐγαιοστῆς και ἕνας ἀπρόνοητος πού μᾶς ἄφρησε γυμνός. Ἄντι νά ἀκέπτεται τοὺς δικούς του και νά τοὺς ἐσφαλίσῃ τό μέλλον, ὁ κύριος Γικρέη ἔκανε τόν φιλάνθρωπο και τόν γενναῖο ὁδοεῖς βάρους μας. Ἐθεράπευε δωρεάν τόν καθένα πού τοῦ παρουσιαζόταν γιά φτωχός, ὅλος ὁ κόσμος τόν γελούσε... Περιφρονοῦσε ὁ κύριος τά λεφτά και σ' ἔμένα φαίνονταν ταγκουήνους... ἔξερεις πόσα μού εἶνε τόν μήνα ; Πεντακόσια φράγκα. Μάλιστα, πεντακόσια φράγκα. Κάθε φορὰ πού χρειαζόμουνα κανένα φέρομα ἡ κανένα καπέλλο τόν ἐβλεπες και γινόταν διάβολος. Μέ ἔλεγε σπάταλη, ἐπιπόλαιη και φιλάρεσκη ! Ἄ ! Πόσο ἐκοπίαση γιά νά σέ ἀναθέρσῃ. Καί γιά τό εὐχαριστῶ, σήμερα, πού ζητάς και ρέστα...

— Μητέρα, ὅσα ! φώναξε ἡ Ὑβόνη σφιγγοντας τά δόντια της.

Ἀλλά ἡ μητέρα δέν ἐσώπαινε. Ἐνα κύμα βορβόρου ἐκύλαγε ἀδιάκοπο μέσα ἀπό τό μνησικακό στόμα της.

Τρομαγμένη ἔμπρός στό ξεγύλιμα ἐκείνο, σαστισμένη ἀπό τό ἔαφνικό ἔσοπασμα μίσους—Θεῖ μου πόσο ἀπαίσιος φαίνεται τώρα τό στρίγγιλλο ἐκείνο στομα στην Ὑβόνη—ἡ νέα ἔτρεξε και πήγε στό δωμάτιό της ἐνῶ ἡ μητέρα της ἐξακολουθοῦσε τό ὕβρεολόγιο της.

Μέ λυγμούς τό κακόμοιρο κορίτσι ἔπεσε στό κρεβάτι της.

Τί ἀποκαρδίωσις ! Τί γκρόμημα ! Αὐτή ἦταν ἡ μητέρα της !

Ἡ ἀθῶα νεότης της εἶχε ἀγγίξει τό βάθος τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος. Τί βουτιά !

«Εἶνε δυνατόν, ἔλεγε μέσα της, νά περάσῃ εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια στό πλευρό ἐνός τέτοιου ἐξαιρετικοῦ ἀνθρώπου, σάν τόν πατέρα της, και νά λέγῃ γι' αὐτόν μετά τό θάνατό του, τέτοια πράγματα ; Γι' αὐτόν τόν πῶ ἐξάρητο, τόν πῶ ἐυγενικόν ἄνθρωπο, πού και οἱ συνάδελφοί του ἀκόμη τόν ἐξεθεῖζαν και πού οἱ φτωχοὶ και οἱ δυστυχισμένοι ὀρκίζονταν στό ὄνομά του».

Ἡ λάσπη ἐκείνη πού εἶχε πετάξει τό ἱερόσυλο στόμα τῆς μητέρας της, δέν ἀγγίξε καθόλου τήν θρησκεία της, τήν λατρεία πού ἔτρεφε πρὸς τόν πατέρα της.

Ἐσήκωσε τό καταδακρυσμένο πρόσωπό της πρὸς τήν φωτογραφία πού κρεμόταν ἐ-

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΗΘΟΠΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΤΑΤΩΡ

‘Ο ήθοποιος Μουσκο είν’ ένας από τους πιο φημισμένους κωμικούς της ‘Ιταλίας. Δεν παίζει παρά κωμωδίες γραμμένες ειδικώς γι’ αυτόν σε Σικελική διάλεκτο, θεωρείται δε ως ένας από τους μεγάλους ήθοποιούς του κόσμου.

‘Ο Μουσκο λοιπόν έγινε δεκτός μιά μέρα σε άκρόαση από το Μουσολίνι. ‘Όταν έβγινε άπ’ το μέγαρο του δικτάτορος, οι φίλοι του τον έρωτήσαν :

— ‘Ε! πώς σου φάνηκε ο Μουσολίνι ;

‘Ο Μουσκο δέν απάντησε, μά μ’ ένα ύφος εμπνευσμένο διηγήθηκε στους φίλους του την ακόλουθη μικρή ιστορία :

— Κάποτε ένας πανδοχεύς θέλησε να του ζωγραφίσουν πάνω από την πόρτα του πανδοχείου του μια έπιγραφη. Κάλεσε λοιπόν ένα ζωγράφο και του είπε να του ζωγραφίσει ένα λιοντάρι. Αυτό ή δεμένο το θέλετε ; ρώτησε ο καλλιτέχνης. ‘Αν το θέλετε δεμένο θα σάς στοιχήσι πιο άκριβα.

‘Ο πανδοχεύς ακέτησε μά στιγμή και κατόπιν είπε :

— Κάντε μου ένα λιοντάρι λυτό.

‘Ο ζωγράφος πράγματι του το ζωγράφισε. Μετά την πρώτη όμως βροχή ή έπιγραφη έξαφανίστηκε από τον τοίχο.

Τότε ο πανδοχεύς πήγε και βρήκε το ζωγράφο και άρχισε να του κάνει τά παραπόνά του, μά έκεινος δέν τόν άφησε να προχωρήσι και του είπε :

— Δέ μου παράγγειλες να είνε λυμένο το λιοντάρι ;.. ‘Ε, ήταν φυσικό να φύγη μά κ’ ήταν λυτό!..

Στό σημείο αυτό ο Μουσκο τελείωσε την ιστορία του και κοίταξε τους φίλους του με ικανοποίηση. ‘Εκεινοι όμως που δέν τόν καταλάβαιναν τόν έρωτήσαν :

— Καλά, και τί σχέση έχει ο Μουσολίνι με δλ’ αυτά ;

‘Ο Μουσολίνι, είνε σάν το λιοντάρι : έκεινο όμως που δέν έβγα είνε άν είνε δεμένο ή λυτό και άν με την πρώτη μπόρα δέν το σκάσι κ’ αυτός!

πάνω άπ’ το κεφάλι της.

— Μπαμπά ! ίχέτευσε, σου ζητώ συγγνώμη έγώ για κείνην.

‘Ηταν ή συνειδημένη φράσις που άπό μικρή άκόμη χρησιμοποιούσε παρακαλώντας τον να συγχωρήσι την μητέρα της και ό-ταν άκόμη έκείνη την έθερε και την μάλωνε. Και ό μπαμπάς της έχάιδεσε άπαλά τά μαλλιά και την καθούσχαζε με μιά λέξη, μ’ ένα χαμόγελο, μ’ ένα φίλημα.

Και τόν άναπολούσε τώρα όπως τότε, που την κρατούσε στά γόνατά του, και άργότερα όταν μεγάλη του έπαυσε στό πιάνο τη συνάτα του Μπετόβεν, ένώ περιέμεναν την μητέρα, την μητέρα που άργούσε να γυρίσι στό σπίτι, γιατί είχε, έλεγε, να έπισκεφθή πολλά μαγαζιά και να παραστή σε πολλά τσίγια.

— Μπαμπά ! ξαναείπε ή νέα κνιτάζοντας με λατρεία την φωτογραφία, όπως και τότε έτσι και τώρα είμαι μαζί σου.

‘Ησεια, ήσεια, άπρόσπτα, χωρίς θλίψη, χωρίς στενοχώρια, τό αίσθημα της ‘Υβρόνης γιά το νεαρό δικηγόρο, που της είχε κάνει έξομολόγησι τό άπόγευμα, ή πρώτη έκείνη άγάπη της έσβησε ά-μέσως μπρός στην άπεραντη λατρεία γιά τόν πεθωμένο πατέρα, που μά άνάξια μητέρα έννοουσε να βεβλώση με λόγια και με έργα. Την στιγμή έκείνη αθύρματα έπήρε την άπόφασί της. Δέν ύπλιχαν άνδρες πειά γι’ αυτήν. Μέσα στην πονεμένη, στην πανέ-ρημη καρδιά της δέν ύπληρχε πλέον θέσις γιά κανέναν, γιά κανέναν άλλον άπό τόν πατέρα της. Την στιγμή έκείνη όρκίστηκε να μήν παντρευθή ποτέ.

Και άφού ή άνάξια μητέρα άφηνε να σβύση ή λυχνία της άναμνήσεως θά την έφύλαγε αυτή.

Γυρισμένη προς την φωτογραφία με την χρυσή κορνίζα, μέσα άπό την όποιά τό γλυκό πρόσωπο του πατέρα της χαμογελούσε τρυφερά, ή ‘Υβρόνη του φώναξε στοιγικά με ήσυχη αλλά σταθερή φωνή :

— Μένω έγώ μαζί σου, μπαμπάκα μου. ‘Αφησε την κυρία... Ποιμή να κινή ό,τι θέλει. ‘Η μικρή ‘Υβρόνη σου θά σου μείνη ισοβία πιστή!..

Georges Pourcel

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

‘Ο ταγματάρχης Βελισσαρίου. ‘Ηρωσ ‘Ηρώων ! ‘Ο Βελισσαρίου στέν πόλεμο του 97. Σάν τά...πρόβατα ! Τά κουδούνια και τά μάνλιχερ. ‘Γιουροσ’ ε’ παληόκορμα ! Πιό γρήγορα άπό τίς όβίδες ! ...Μήπως παρεφρόνησαν ;...’

Στόν πόλεμο του 1912 και 1918, μέσα άπό την φωτιά τών μαζών και τούς καπνούς της πυρϊτιδος, ανέλαμψε σάν κόκκινη φλόγα και ξεπετάχτηκε τό όνομα του ‘Ιωάννου Βελισσαρίου, του «ή-ρωος - ήρώων», όπως τόν έχαρκτηρίσεν ό κ. Φραγκίσκος Βαρβίλης.

‘Ο Βελισσαρίου δέν ήταν άνδρείος μόνον. ‘Ηταν «ποίηση άνδρείας». ‘Ο όρημτικός και πολεμοχαρής, και ευγενής και ιδεολόγος αυτός άξιωματικός στά 1897, όταν όλος ό άλλος στρατός είχαν υποχωρήσει άπό τά Θεσσαλικά σύνορα, ό άξιωματικός, λέγομεν, αυτός έξακολούθησε 24 ώρες άκόμα μετά την υποχώρησι, τή μάχη της Μελοίνιας.

Αυτό έπεσε σάν κεραυνός —ταγματάρχης τότε— στά 1912, στό Σαραντάπορο και στά Γιάννενα, μά όλίγους εζώνους και έπέσπευσε την παράδοσι της ‘Ηπείρου.

Μερικά άνέκδοτα της πολεμικής ζωής, του «ήρωος» αυτού τών ήρώων, του «άνδρείου τών άνδρείων», ως και πολεμικά του τεχνάσματα, έσταχυολογήσαμεν και αναγράφομεν έδώ, χάριν τών αναγωστών του «Μπουκέτου».

Πρό της μάχης του Λαχανά, όταν έφθασαν την νύχτα της 20 προς την 21, άπέναντι τών Βουλγαρικών προφυλαχών, μερικοί άπό τούς εζώνους του Βελισσαρίου διαταχθήκαν γ’ άνιχνεύουν τό έδαφος και να φθάσουν ως τίς έχθρικές προφυλακές.

Τό πράγμα ήταν λιγάκι δύσκολο και ή διαταγή ήταν ζήτημα άν θά μπορούσε να εκτελεσθή.

‘Ο λοχίας περιπολάχων με πολλούς διαταγούς, ανέλαβε την διαταγή. ‘Ο Βελισσαρίου τό άντελήφθη και του λέγει :

— Λογία, δέν είνε άνάγκη να πάτε, σάν άνθρωποι, πηγαίνετε σάν...πρόβατα !

‘Αμέσως ζητηθήκαν μερικά κουδούνια, άπό τά μεταγωγικά σώματα, τά κρεμάσαν στό λαϊμό τους και προχωρήσαν πέραν τών διπλοσκοπών συρόμενοι με τά τέσσερα ! ‘Έτσι σιγά σιγά, μά τό κουδούνια στόν λαϊμό, έφθασαν στό ύποδειχθέν μέρος. Οι Βούλγαροι δέν ήταν δυνατόν να ύποπτευθούν ότι τά κουδούνια αυτά έσημαιναν τόν κίνδυνο. Κι’ όμως κάτω άπό τό ρυθμικό κουδούνιο τών προβάτων έκρυπτόντο τά παλληκάρια του Βελισσαρίου.

Την άλλη μέρα εκεί που οι Βούλγαροι άνεπαύοντο και έκαθάριζαν τά όπλα τους, έδεδίχθησαν ένα πύρ όμαδόν φοκικότατον.

‘Ησαν οι «σατανάδες» όπως λέγον οι Βούλγαροι τούς εζώνους, τά πρόβατα της νύχτας όχι με κουδούνια πειά άλλα με...μάνλιχερ !

Μετά την κατάληψιν του ύψώματος 605 και τόν χορό τών εζώνων, άπάνω στό πεδίο της μάχης, ό Βελισσαρίου παρέταξε τό τάγμα του και προς μεγάλη κατάπληξι τών άνδρών, τούς είπε :

— Δέν σάς άγαπού. Δέν αξίζετε τίποτε. Κανένας σας δέν έκα- με τίποτα... Μόνον αυτός έδώ είνε γιά φίλημα και γιά παρσόνια. Κ’ έδειξε ένα δεκανέα τών πολυβόλων.

— Τι έκανεν αυτόνους,καπιτάνιε ; Ρωτήσαν με στενοχώρια οι τσολιάδες.

— Αυτός πήγε σέροντας, με την κοιλιά, μόλις σάς είπε : ‘Γιουροσ’ ε’ παληόκορμα ! και έρχτηκε του Βουλγάρου πολυβό- λητή και τουμπήσε τή λόχη στά στήθια ! ‘Έτσι μάς γλίτωσε ά- πό τό παληομηχάνημα έκεινο που μάς ένοχλούσε.

Οι εζώνοι δέν έδωκαν κομμά άπάντησι. Δέν τούς έφάνηκε και μεγάλο τό κατώρθωμα. Για να άποδείξουν όμως ότι κάτι αξί- ζουν κι’ αυτοί ψιθύρισαν :

— Ταχιά τά λέμε στο Λαχανά...

Και πράγματι τά... είπαν ! Πολέμησαν σάν λιοντάρια !..

Τόσο είχαν τρομοκρατηθεί οι Βούλγαροι στη μάχη του Λαχα- νά, άπό τούς εζώνους του Βελισσαρίου, που μόλις είδαν τούς εζώνους να έρχονται άπάνω τους, άφησαν και τά κλειθρα άκόμα τών πυροβόλων κι’ έφυγαν. Σε μερικά, μάάλιστα, άπό αυτά, ή όβίδες ήσαν κατά τό ήμισυ, μέσα στη κινή του πυροβόλου.

Οι εζώνοι μόλις φθάσαν στά κανόνια, τά γύρισαν προς τό μέ- ρος που έφυγαν οι Βούλγαροι και προσπαθούσαν να τά χειρισθούν.

‘Ο Βελισσαρίου, μόλις άντελήφθη την σκηνή, έτρεξε κοντά και τούς φώναξε :

— Γιατί, βρ’ παιδιά, θέλετε να σάς ντροπιάση ή όβιδα ;

— Γιατί ;

— Γιατί έσεις θα φθάσετε τούς Βουλγάρους πιο γρήγορα άπό αυτή ! ‘Εμπρός καταβίσεις !..

Μετά τή διαταγή αυτή οι εζώνοι φύγαν σάν άστραπή ! Και σε μιά όρα 1500 Βούλγαροι πανόντουσαν αιχμάλτοι με τούς άξιωματικούς τους.

Κατόπιν της μοναδικής αυτής ένεργείας στό χρονικά τών πο- λέμων ό Βελισσαρίου έστειλε τό ακόλουθο σημείωμα, στόν διο- κητή Παπαδόπουλο :

— *Εζώνοι μου τρέχουν σάν λαρκάδια. ‘Εξακολουθεί ή κα- ταβίσεις. ‘Αδυνατώ να τους συγκατήσω. Μήπως παρεφρόνησαν; Και τούτο πιθανόν. ‘Η προς τόν έχθρον όρμη των είνε άνε- έγγητος.*